

**15 Αυγούστου, η κοίμηση της Υπεραγίας ημών
Δεσποίνης Θεοτόκου και αειπάρθενου Μαρίας
«Το μικρό Πάσχα του Καλοκαιριού»**

Στον χώρο του σύμπαντος το φαινόμενο της έκλειψης του ηλίου είναι κάτι που συχνά συμβαίνει. Στον χώρο της χριστιανικής πίστης όμως, υπάρχει ένας ήλιος που δεν γνωρίζει έκλειψη εις τον αιώνα. Είναι ο Ήλιος της Δικαιοσύνης, ο Χριστός! Μαζί του λάμπει στους αιώνες και ο ήλιος της Παναγίας μητέρας του. Και δεν μπορεί να μην είναι ήλιος, η Παναγία μητέρα του Θεού, «ή μετά Θεόν Θεός», κατά τον άγιο Γρηγόριο τον Θεολόγο, καθώς είναι εκείνη που δέχθηκε μέσα της, εκύησε, εγέννησε, γαλακτοτρόφησε και ανέθρεψε τον νοητό Ήλιο της Δικαιοσύνης.

Η Θεοτόκος είναι ήλιος αγνείας, παρθενίας, υπακοής, υπομονής, σιωπής, αγάπης, πίστης, σεμνότητας, καθαρότητας, διακριτικότητας, σωματικής και ψυχικής ωραιότητας.

Η Κοίμηση της Θεοτόκου, αποτελεί μία από τις μεγαλύτερες γιορτές της Ορθόδοξης Εκκλησίας και μια από τις επίσημες αργίες στην Ελλάδα. Γιορτάζεται με ιδιαίτερη λαμπρότητα, ονομάζεται δε και «Πάσχα του καλοκαιριού», καθώς είναι η μεγαλύτερη γιορτή του καλοκαιριού στη χώρα μας και η προετοιμασία των πιστών αρχίζει από την 1η Αυγούστου με νηστεία που διαρκεί μέχρι τον Δεκαπενταύγουστο.

Σε πόλεις και χωριά, νησιά, μοναστήρια και ξωκλήσια, λαμβάνουν χώρα πολλά έθιμα και παραδόσεις και κάθε μέρος έχει να αφηγηθεί τη δική του ιστορία για την προστάτιδά του Παναγία.

Εκατοντάδες είναι τα προσωνύμια που έχουν αποδοθεί στην Παναγία, ανάλογα με τον τρόπο αγιογραφίας της εικόνας, την παλαιότητά της, τον τρόπο εύρεσής της κ.τ.λ. Έτσι αναφέρεται η Παναγία η Παντάνασσα, η Κρεμαστή, η Επανωχωριανή, η Σπηλιανή, η Γκρεμιώτισσα, Γλυκοφιλούσα, η Κοσμοσώτειρα, η Χοζοβιώτισσα, η Εικοσιφοίνισσα κ.ο.κ.

Σε κάθε σπίτι σχεδόν, υπάρχει και μια γιορτή: Μαρία, Δέσποινα, Μάριος, Παναγιώτης και άλλα ονόματα έχουν την τιμητική τους και σίγουρα όλοι μας έχουμε κάποιον γνωστό εορτάζοντα. Είναι μια αφορμή για θρησκευτική κατάνυξη αλλά και για γνήσιο ελληνικό γλέντι.

Η Παναγία είναι η εικόνα της απεριόριστης θείας αγάπης. Έτσι μάθαμε και μ' αυτόν τον τρόπο μεγαλώσαμε τόσο εμείς, όσο και οι παλαιότεροι από εμάς. Παράδοση που ξεκινά εδώ και περίπου δύο χιλιάδες χρόνια, λίγο μετά δηλαδή τη γέννηση του Χριστού, όταν ο απόστολος Παύλος ήλθε στην Ελλάδα και δίδαξε στο αντίστοιχο πνεύμα των Ελλήνων αυτό που από μόνοι τους επιθυμούσαν να οριστικοποιήσουν, τον θάνατο δηλαδή των παλαιών θεών και να εγκλωπωθούν την ύπαρξη του ενός μοναδικού και αληθινού Θεού.

Το χριστιανικό στοιχείο αναμείχθηκε με το ελληνικό, που βρισκόταν τους τελευταίους προ Χριστού αιώνες σε παρακμή και έψαχνε για μια νέα ταυτότητα. Όπως μας εξηγεί ο Γρηγόριος Νύσσης τελούσε σε διαρκή κατάσταση εγκυμοσύνης, χωρίς να κατορθώνει να τεκνοποιήσει.

Ο καρπός της ζωογόνου αυτής ένωσης έμελλε να μεγαλουργήσει με τη δημιουργία ενός πολιτισμού που διαρκεί μέχρι σήμερα και καλείται «ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ».

Η αρχαιοελληνική σοφία του άριστου και τέλειου ενώθηκε με τη χριστιανική του ενάρτου και της αγάπης.

Σήμερα ο άνθρωπος σε πολλά έχει ξεφύγει από το πλαίσιο της ελληνοχριστιανικής ζωής. Μέσα στις δύσκολες ώρες που περνάμε καθημερινά, το άτομο αναπτύσσεται λανθασμένα και γίνεται ένα ξεπερασμένο γρανάζι του απρόσωπου συστήματος που κανείς δεν ελέγχει. Η κυριαρχία του ανώνυμου, ταυτισμένη με το κακό, είναι σε κάθε βήμα μπροστά μας.

Ένας ολοκληρωμένος ανθρωπισμός, που αποσυνθέτει και αντικειμενοποιεί τον άνθρωπο, βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη.

Οι υπάρχοντες υγιείς τύποι, που υπηρετούν το καλό των πολλών, θεωρούνται πολλές φορές ξεπερασμένοι και συνθλίβονται από τους παθολογικούς, που υπηρετούν τα συμφέροντα των ολίγων.

Πρέπει, λοιπόν, ο άνθρωπος να επανέλθει στις ρίζες του, εάν θέλει να έχει μέλλον, στη γεμάτη αγάπη και πίστη θρησκεία του, που επεκτάθηκε όχι γιατί καταπιέζει, αλλά το αντίθετο, γιατί στην ανθρώπινη σχετική ελευθερία αντέτεινε την απόλυτη ελευθερία.

*Απόστολοι ἐκ περάτων, συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεθσημανῆ τῷ χωρίῳ,
κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα, καὶ σύ, Υἱὲ καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τὸ πνεῦμα.*

*Ὁ γλυκασμός τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἢ χαρά, χριστιανῶν ἢ προστάτις,
Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου καὶ ῥύσαί, τῶν αἰώνιων βασάνων.*

*Καὶ σὲ μεσίτριαν ἔχω, πρὸς τὸν φιλόφθρον Θεόν, μὴ μου ἐλέγξῃ τὰς πράξεις,
ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων, παρακαλῶ σέ, Παρθένε, βοήθησόν μοι ἐν τάχει.*

*Χρυσοπλοκάτατε πύργε, καὶ δωδεκάτειχε πόλις, ἡλιοστάλακτε θρόνε,
καθέδρα τοῦ Βασιλέως, ἀκατανόητον θαῦμα, πῶς γαλουχεῖς τὸν Δεσπότην;*

Αγαπητοί αναγνώστες σας εύχομαι ολόψυχα καλό Δεκαπενταύγουστο και καλή Παναγιά.

Κιλκίς, Αύγουστος 2020
Ευάγγελος Μαυρογόνατος